

HYNČICE MÁ SKORO RODNÁ VÍSKA

22.05.2010

Hynčice má skoro rodná víska. Teprve s odstupem téměř půl století se navrací odněkud z podvědomí zážitky a vzpomínky na krásné prožitky. Dnes je krásno, srovnáváno zejména s množstvím peněz, kterých v té době vzpomínek rozhodně mnoho nebylo. Všechno se to objevilo od okamžiku, kdy nákladní auto Praga RN zajelo přes dvě brány textilní fabriky Úpolen, na travnatý pruh pod náspem železniční trati. Bylo to místo prvního vlastního bytu v bývalých místnostech zaměstnávaných jeptišek ve jmenované textilce. Byt se nacházel v rozdílných podlažích, mezi síní a kuchyní ve které stál otlučený sporák a pak 3 schody vedly do obývacího s výklenkem a ložnicí. Koupelnu to nemělo, jen umyvadlo. Záchod byl o půl patra výš, stejně jako špajz. Ústřední topení nic moc, když hřálo nahoře, tak nehřálo dole. Jediné co bylo příjemné bylo to, že byt byl náš a nikdo nám do ničeho nemluvil. Pomalu jsem se začal seznamovat s budoucími spolupracovníky topičem Rudou Heinzlem, bývalým pašerákem dobytka, údržbářem Arnoštem Wahlem frontákem z Ruska, nezapomenutelnými mistrem kovářem panem Dáňou, Karlem Šulcem truhlářem který byl v dílně s Honzou Vítem. Pozvolna jsme začli dávat kousek po kousku starou fabriku do představ stavu, který měl funkčně vyhovovat nové výrobě, která zatím byla v Broumově. No a tak jak to běželo ve fabrice začal jsem poznávat i lidi ve vsi, protože co lidi ve fabrice, to i lidi ve vesnici, takže další jména která uvízla v paměti, dobřej kamarád co často pomohl, Jirka Werner. Pozvolna jsem se zkamarádil i s Pepíkem Smolou, který pracoval v lese, s Pepíkem Hubálkem důchodcem. Všichni jsme chodili do místní hospůdky, která měla někdy otevřeno, někdy ne a byla pevně v rukou manželů Peškových. Pešek byl kdysi asi zručným řezníkem ale stárí a pivo udělalo své a paní Pešková, která měla přízvisko Báryšna přišla odněkud z Ruska a byla to taková dobrá duše co měla cit s lidma a snažila se je stále napravovat. Nezapomenutelná byla její metoda léčby chřípky a anginy. Její medicína byla velkej panák vodky a do něj vmíchaná lžice pepře. Angině se roztrásla kolena a vždycky zmizela! Nezapomenutelnou postavičkou byl také místní rybář Herzog, který pro zpestření zábavy přinesl vždycky v kapse živou žábu, dal si jí do pusy a u pultu a pípy, vytáhnul žábu z pusy a už všichni lítali na záchod a ven protože se slabé žaludky začly zvedat. Brzy jsem dostal i nového souseda Honzu Janouška a tak za barák jsme do hospůdky chodili dva. Mezitím na seznamu známých jmen přibyli Karel Jarešů, Joska Hencl, Franta Pultr. Úplně jsem pozapoměl také velice dobrého kamaráda Bédu Najmana. Byl neustále plný elánu a jeho exceletní číslo byla vždycky soutěž, kdo sní na posezení kbelík zmrzliny. Samozřejmě jsme všichni věděli že vyhrát může jen on ale vždycky jsme se rádi sázeli. V obci taky bydlel znamenitý hajný Standa Zelený hned vedle Hubálků. U železničního viaduktu bydleli Katzerovi velice milí lidé a tatínek paní Katzerové pan Winter měl chaloupku jako z pohádky těsně u silnice kde bydleli jako za starých časů ale také s tou hlubokou lidskou moudrostí a smyslem pro všechno dobré. Byl i velkým znalcem přírody a dovedl na všechny nemoci udělat z bylinek a zednické kořalky léky, které skutečně fungovaly. Taky rád vzpomínám na dobu kdy jsem byl vtažen do dění v obci a velice jsem se snažil o skutečné začlenění a jako myslivecký adept jsem složil zkoušky a pak jsem se na hezkou řádku let stal jednatelem společnosti. V té době jsme se scházivali nejen v hospodě ale na vánoce taky na statku Franty Košťála, zvaného Rámuse, který v Hynčicích měl za Křížkem odchovnu býčků. Pro všechny myslivce vždycky udělal kotel svíčkové z uležené srny a kopec domácích knedlíků. Na půdě visel točený salám z prasete a kozy, říkal tomu Hynčický uherák. Tak se rozrůstaly řady kamarádů i směrem do Ruprechtic. Chovaneček, Hodoval, Chmelař, Lupka Rozum. Ruku v ruce s kamarádstvím a vcházením do podvědomí ostatních bylo rozhodnuto a ve volbách jsem byl přijat do aktivu komise pro výstavbu a stal jsem se poprvé, v březnu roku 1961, poslancem za část Hynčice a členem rady MNV aby Hynčice ve

sloučeném národním výboru, jmenovalo se to Ruprechtice-Hynčice, bylo zastoupení. Jaká je teď velká radost, když projíždím Hynčicemi, pěkně upravený Obecní úřad, prostranství, zrenovovaná hospůdka, buduje se chodníček kolem Jarešů a Kukeňů. Je to moc dobře že nadvláda pana Pražáka z Ruprechic uplynula v zapomnění včetně neschopnosti zbudování vlastní samosprávy. Volební období se střídají a jsem rád že skončila nadvláda rybárny i když se říká, že každá vláda po sobě něco zanechává v té době. Zdá se že i bývalý Úpolen, Meopta a Broumovské strojírny jsou přínosem pro obec. Někdy zdání klame. No stávající starosta Jará Kalous je také jméno v Hynčicích známé a určitě jako starousedlý obyvatel má dobrý poměr k obci a zajisté i k lidem. Ale určitě všude platí že všem se nikdy nezachováš a proč by to mělo být v Hynčicích jiné, to nevím. Ještě jsem si teď vzpoměl při vyslovení jména Jará, myslím že bydlel v domě, kde jsme vybudovali krásné loutkové divadlo a skutečně na profi úrovni ale trvání nemělo dlouhé. Dokud jsme hráli s malým a malými loutkami které jsem si přistěhoval z Prahy, tak nebyly problémy ale s tím co jsme dostali za úspěchy přidělené někde z Chlumce jsme dva roky zářili a pak jsme se rozpadli, holky se nám vyvdávaly a kluci odešli na vojnu a byl šmytec. Škola pod vedením rodiny a ředitele Noska už další nedodala. Tyto vzpomínky se mi čím dál intenzivněji připomínají a vždycky se těším co nového uvidím až zase budu v létě a na podzim projíždět Hynčicemi na Janovičky. Vzpomínky na kus prožitého života v hezkém místě a mezi dobrými lidmi zapsal Robert Kallista,/*1933/, tohoto času již po třetí zvolený starosta obce Otovice, který své životní zkušenosti načerpal na začátku, právě v obci Hynčice. Příspěvek na Hynčické oslavy 19.8.2005

• • Post scriptum: No článek se pěkně uležel, na oslavách nebyl ale zato na dovolené roku 2009, na Janovičkách najednou sousedská návštěva a Ty už se na mně nepamatuješ, já jsem Tvá bývalá sousedka, vedle v bytě Jitka Hanušová ? moje Jitka z Patra. A aby to bylo ještě zajímavější, nynější soused na Janovičkách, pan Helmuth Mrština si jezdil namlouvat svou dosavadní ženu, za svobodna Gicovou, která bydlela se svou maminkou ve velkobaráku u železničního mostu s dalšími 3 sestrami. Bože, jak je ten svět malej! A když glosuju pod řádky povídky, ještě jedna zajímavost. V Hynčicích také chvíli žila maminka Antonína Tichého, spisovatele Krkonošské krve z Freiheitu dnes Svobody nad Úpou.